

63.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORT-
TEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling van
een nieuw tarief van invoerrechten.

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

§ 1. Inderdaad is het een in het algemeen minder gewenschte figuur, dat de Volksvertegenwoordiging haar beslissing, of zij met een maatregel al dan niet instemt, moet geven op een tijdstip, dat die maatregel reeds geruimen tijd geleden is ingevoerd. Zeer bijzondere redenen hebben dan ook, gelijk bij de behandeling der Machtigingswet van den 17den Mei 1934 (*Staatsblad* n°. 260) werd uiteengezet, daartoe moeten leiden. Dat hier in strijd met deze wet zou zijn gehandeld, moeten de ondergeteekenden met klem weerspreken. Integendeel is de omstandigheid, dat de onderwerpelijke tariefsherziening op komst was, een der voornaamste redenen geweest, waarom het ontwerp voor die Machtigingswet werd ingediend. De ervaring bij de invoering der omzetbelasting opgedaan had geleerd, dat een bevoegdheid om een ontwerp tot wijziging van het tarief van invoerrechten aanstonds na de indiening voorloopig in werking te stellen in het belang van 's Rijks Schatkist niet kon worden gemist.

De plaats gehad hebbende voorloopige inwerkingstelling is geheel geschied overeenkomstig het bepaalde bij artikel 1 der gemelde wet van den 17den Mei 1934. Zij is immers beperkt gebleven tot de bepalingen, houdende instelling, afschaffing, verhooging of verlaging van invoerrechten. Van de oude voorschriften afwijkende bepalingen op ander gebied (samenstelling Tariefcommissie, strafbepalingen, enz.) bleven van die inwerkingstelling uitgezonderd.

De ondergeteekenden betreuren het, dat hetgeen de Minister van Financiën op dit punt in de vergadering van de Tweede Kamer van 9 April i.l. heeft betoogd, de leden, die tegen de toepassing van de wet van 17 Mei 1934 (*Staatsblad* n°. 260) in dit geval bezwaar hebben, niet heeft bevredigd. Naar gemeend wordt, is hier echter ook gedeeltelijk een misverstand in het spel en wel in dezen zin, dat het geenszins in de bedoeling van den eerst-ondergeteekende heeft gelegen, aan artikel 2 van genoemde wet van 17 Mei 1934 een argument te ontleenen met betrekking tot het voorloopig in werking stellen van het ontwerp der nieuwe Tariefwet bij Koninklijk besluit. De door de hier aan het woord zijnde leden bedoelde passage van het betoog van den eerst-ondergeteekende beoogde — in verband met de gedane toezegging om, wanneer mocht blijken, dat verandering noodig zou zijn, daartoe medewerking te verlenen — meer in het bijzonder een beantwoording van den afgevaardigde, den heer Vliegen, die in zijn betoog de hoop had uitgesproken, dat de Regeering verder van de Machtigingswet (de wet van 17 Mei 1934, *Staatsblad* n°. 260) geen gebruik meer zou maken. (Vgl. *Handelingen*, Tweede Kamer, zittingsjaar 1934/35, blz. 1948, 2de kolom). Bij dit antwoord werd er op gewezen, dat van artikel 1 der Machtigingswet eventueel gebruik zou moeten worden gemaakt, indien nadere fiscale wijzigingen in het tarief zouden worden voorgesteld, doch dat de bevoegdheid bij artikel 2 dier wet gegeven van geheel anderen aard is, daar van laatst-

gemeld artikel alleen gebruik mag worden gemaakt, indien bepaalde buitenlandsche maatregelen daartoe aanleiding geven.

Overigens zij het den ondergeteekenden, wat de toepassing van artikel 1 der meergenoemde Machtigingswet in het onderhavige geval betreft, veroorloofd naast hetgeen in § 1 van het Verslag der Commissie van Voorbereiding uit de Tweede Kamer als antwoord der Regeering is opgenomen, nog te verwijzen naar het door den Minister van Financiën bij de behandeling van het ontwerp dier Machtigingswet gehouden betoog in de Tweede Kamer op 18 April 1934. (Vgl. *Handelingen*, Tweede Kamer, zittingsjaar 1933/34, blz. 1620, kolom 1). Waar aldaar (regel 11—16 van boven) gesproken wordt over „wijzigingen” in ons tarief van invoerrechten, waarvan de behandeling „hoeveel spoed de Kamers in dergelijke omstandigheden ook altijd bereid zijn gebleken te betrachten”, „ettelijke maanden” in beslag neemt en (regel 22 van anderen) over een „(fiscale) wijziging van het tarief van invoerrechten”, blijkt toch, naar gemeend wordt, uit het verdere verband, waarin deze woorden daar gebezigd zijn, duidelijk, dat daar niet in de eerste plaats gedacht is aan een wijziging van een of enkele posten, doch vooral aan een wijziging van het tarief in zijn geheel.

In de meening, dat er „voor ongedacht hoogen invoer van bepaalde artikelen” geen vrees behoefde te bestaan, kunnen de ondergeteekenden niet deelen. Het ging toch niet in hoofdzaak om de wijziging van posten, waarbij de tijdelijke heffing van 30 procenten een rol speelde, dit aantal posten was zelfs verre in de minderheid, maar ook om geheel nieuwe heffingen op tot dan toe vrije goederen als werktuigen, apparaten, toestellen, instrumenten en gereedschappen en deelen en onderdeelen daarvan; halffabrikaten, als gezaagd hout, leder, bereide pelterijen, bewerkt natuursteen; afgewerkte producten, als touw, lijn, verf en metselsteen; alsmede om een verhooging op een aantal goederen van aardewerk, pottenbakkerswerk, porselein en glas in den vorm van een minimum invoerrecht. Bovendien vervielen met ingang van 1 Juli 1934 en 1 Januari 1935 ook nog eenige andere tijdelijke invoerrechten of verhoogingen van invoerrecht, die in het nieuwe tarief zijn verwerkt.

Uit het vorenstaande moge volgen, dat de ondergeteekenden zich kunnen vereenigen met de in het laatste lid van deze paragraaf geuite meening. Alleen vestigen zij er hier nogmaals de aandacht op, dat er nog een andere reden bestond voor de invoering van het nieuwe tarief met ingang van 1 Juli 1934.

Op dat tijdstip vervielen toch van rechtswege niet alleen de 30 procenten op sommige invoerrechten en eenige andere tijdelijke verhoogingen van invoerrecht, doch ook de 20 resp. 15 procenten op den suiker- en op den bieraccijns. Het hieruit anders voortvloeiende verlies aan baten voor 's Rijks Schatkist maakte, naast de gewenschte continuïteit van het tarief, de onverwijld invoering van het herziene tarief noodzakelijk.

§ 2. De Regeering houdt zooveel mogelijk rekening met de wenschen en bezwaren van alle belanghebbenden. Die van fabrikanten en importeurs zijn echter meestal tegengesteld. De bezwaren tegen de specifieke rechten op porselein, aardewerk en glas komen thans voornamelijk van de zijde der importeurs. Deze bezwaren spruiten uit den aard der zaak voort uit het feit, dat soort en kwaliteit van de verschillende door een zelfde (minimum) recht getroffen artikelen sterk uiteenloopen, zoodat, omgerekend in een percentage van de waarde, een aantal dier artikelen zwaar wordt belast. Dit gevolg is evenwel onvermijdelijk aan specifieke rechten of minimum rechten verbonden. Het behoeft geen betoog, dat vooral op dit punt de belangen van de importeurs tegenover de belangen van de (binnenlandsche) fabrikanten staan.

Het rekening houden met de belangen dezer fabrikanten, waarop in het verslag wordt aangedrongen, welke fabrikanten stellig tegen een verlaging van de rechten gekant zullen zijn, en met de belangen van de importeurs, maakt het opnieuw ter hand nemen van de quaestie der minimum invoerrechten op aardewerk en glas tot een moeilijk probleem, te meer daar de Regeering zich, blijkens het antwoord op het Verslag van de

Commissie van Voorbereiding uit de Tweede Kamer voor het onderhavige wetsontwerp, op het standpunt heeft gesteld, dat de minimum rechten tevens beoogen om minderwaardige of tegen abnormaal lage prijzen geleverde producten, die in ernstige mate de binnenlandsche markt desorganiseeren, extra te treffen. (Vlg. blz. 22/23 van bedoeld Verslag).

Met betrekking tot de financieele resultaten van het nieuwe tarief merken de ondergeteekenden op, dat de oorspronkelijk, bij de indiening van het ontwerp, geraamde opbrengst inderdaad wel niet zal worden bereikt. De eerst-ondergeteekende heeft hieromtrent in de vergadering van de Tweede Kamer op 9 April j.l. reeds het een en ander medegedeeld. (Vgl. *Handelingen Tweede Kamer*, zittingsjaar 1934/1935, blz. 1953.) Het tot nu toe bereikte resultaat wettigt de conclusie, dat op het aldaar genoemde bedrag van 84 miljoen nog steeds mag worden gerekend. Het niet onbelangrijke verschil tusschen de oorspronkelijke raming en de werkelijke opbrengst mag niet gezocht worden in een foutieven opzet bij die raming, doch is gelegen in een verandering van omstandigheden, te weten in de toenemende belemmering van den invoer door het verder doorwerken van clearing, contingentteering en andere crisismaatregelen. Tot een al dan niet gewilde protectionistische werking van het tarief valt naar de ondergeteekenden meenen uit het tegenvallen van de opbrengst dan ook niet te concluderen. Dat van een gewilde protectie hier geen sprake is, kan niet alleen uit de Memorie van Toelichting op het wetsontwerp blijken, maar ook uit verschillende passages uit meergenoemd Verslag van de Commissie van Voorbereiding uit de Tweede Kamer, waarbij de Regeering voorstellen tot verhooging van invoerrecht, die bescherming beoogden, als liggend buiten het kader van het ontwerp, afwees.

Wat het invoerrecht op klompen betreft, merken de ondergeteekenden op, dat hiervoor volgens den gewijzigden post n°. 117-IV een minimum specifiekrecht van f 4,50 per 100 kg bruto wordt geheven, zoodat het terugloopen van de waarde, ten gevolge van de waardevermindering van den Belgischen frank, op het bedrag van het geheven invoerrecht van geen invloed is, terwijl dit bedrag omgerekend in een waardepercentage automatisch is gestegen. De opzet van de herziening van het tarief verzet zich naar de meening van de ondergeteekenden ook ertegen hierbij rekening te houden met een verschijnsel als de devaluatie van een bepaalde buitenlandsche munt.

De leden, die het betreuren, dat de langdurige voorbereiding van de herziening van het tarief tot geen verder strekkende resultaten heeft geleid dan die, welke in het onderhavige wetsontwerp zijn neergelegd, en op een spoedige sterkere verhooging

van de invoerrechten tot steun van de binnenlandsche nijverheid hopen, verliezen, naar de ondergeteekenden zich veroorloven op te merken, uit het oog, dat de opzet van de herziening een technische is geweest, welke het fiscale karakter van het geldend tarief principieel niet moest aantasten en slechts strekte tot het verkrijgen van baten ter vervanging van de in het antwoord op § 1 vermelde tijdelijke heffingen. Een verandering van het tarief in de richting van bescherming of steun voor de binnenlandsche industrie is daarbij niet de bedoeling geweest.

De ondergeteekenden kunnen zich vereenigen met de leden, die betoogden, dat het weinig belang heeft te redetwisten over de vraag, of het ontworpen tarief een fiscaal dan wel een beschermend karakter heeft.

Wat het vraagstuk van de „aanpassing” al dan niet door belastingverlaging betreft, de ondergeteekenden meenen, dat de behandeling van dit wetsontwerp niet de meest aangewezen gelegenheid is om daarop in te gaan.

De Minister van Financiën,

OUD.

De Minister van Economische Zaken,

H. GELISSEN.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

DE GRAEFF.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 12den Juni 1935.

BLOMJOUS.

VAN DEN BERGH.

KOLFF.

OTTEN.

JANSSEN DE LIMPENS.